1893 — 1973
80
років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5237

РІК LXXX. Ч. 124. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 5-го ЛИПНЯ 1973 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, JULY 5, 1973 No. 124. VOL. LXXX.

Посадник Джерзі Ситі склав присягу на нову каденцію, заповідає багато змін

Джерзі Ситі. У понеділок, 2-го липня, тут у міському ратуші відбулося в полудневих годинах церемоніяльне заприсяження обраного тепер на повну чотирорічну каденцію посадника д-ра Пола Джордана, який з цієї нагоди заповів ряд змін в управлінні міста та, зокрема, потвердив пляни його швидкої перебудови і розбудови, зокрема того надгудсонського району в якому добігає до свого завершення будова 15-поверхового хмаросягу для нових приміщень Українського Народного Союзу і „Свободи". Українську громаду на цій інавгураційній врочистості репрезентував головний предсідник УНС Йосип Лисогір. Разом з посадником Джорданом була заприсяжена на нову каденцію обрана разом з ним Міська Рада.

Д-р Пол Джордан

Китай піддержує плян Франції щодо атомових випробовувань

Париж. — Не зважаючи на всі протести і на рішення Міжнародного Трибуналу, французький уряд вирішив реалізувати плян найновіших атомових випробувань в районі Південного Пацифіку. В цьому Франція знайшла не тільки зрозуміння, але й активну підтримку комуністичного Китаю, уряд якого поінформував Францію про таке своє становище, пропонуючи зігнорувати реакцію публічної опінії, а в першій мірі неґативну позицію французької комуністичної партії, мовляв, йдеться тут про спротив „псевдо-комуністичної партії, яка є на посмугах Москви". В парляменті уряд має потрібну більшість, яка підтримує того роду незалежну військову політику і плян перетворити Францію у незалежну від нікого справді суверенну мілітарну силу. Становищу Пекіну, очевидно, не приходиться дивуватися, бо китайці самі недавно перевели випробування власної нової водневої бомби, експлодуючи її в атмосфері. Французькі випробування пічнуться у найближчих днях, але досі ніякої точної дати ще не подано до публічного відома.

Українець найбільш популярним професором на Міссіссіпському університеті

Гаттієсбурґ, Міссіссіпі (І. Ко.). — У цьому місті існує стейтовий Південно-Міссіссіпський університет, на якому українець д-р Василь Тучак, колишній адвокат в Луцьку на Волині і від десяти років професор політичних наук у цьому університеті, здобув собі славу найпопулярнішого професора — згідно з опитуванням, що його перевів студентський журнал цього університету. Проф. В. Тучак належить не тільки до найбільш популярних, але й найбільш активних, як в університеті, так і в місті і стейті. Місцева Адвокатська Палата, членами якої є найвидатніші діячі міста і стейту, постійно запрошує проф. Тучака на свої сходини з доповідями на політичні теми. Недавно д-р Тучак мав на цьому форумі доповідь про Україну, після якої була одна з найбільш оживлених дебат. В червні ц.р. згаданий університет повідомив, що цього літа, при фінансовій допомозі Адвокатської Палати, буде влаштований літній курс на тему: „Лябораторія в демократії і тоталітаризмі". Курс даватиме студентам кредити і на директора цього курсу університет найменував д-ра Тучака. Після цього курсу, на університеті буде окремий курс для Армії на тему: „Комунізм в теорії і практиці". Д-р Тучак є одним із викладачів на цьому курсі.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ПАМ'ЯТІ ПРОФ. Н. ПОЛОНСЬКОЇ - ВАСИЛЕНКО

Вінніпеґ (ОУПС). На спільному зібранні Департаменту Славістики Манітобського університету, Гуманістичного Відділу УВАН і Представництва УВУ на Канаду вшановано тут дня 26 червня пам'ять видатної вченої проф. Н. Полонської - Василенко, що померла недавно в Дорнштадті в Німеччині. Доповів про Спочилу проф. Яр. Рудницький, голова Департаменту; приявні вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою віддали пошану неструдженій працівниці на полі української науки й культури.

ВІДЗНАЧЕНІ ҐРАДУАНТИ

В останньому академічному році 1972/73 році на Манітобському університеті закінчило студії кількоро українських студентів. Між ними двоє закінчило чотирорічний курс з відзначенням „першої кляси" (First Class Honours), а це: Зоряна Гриценко при Славістичному відділі в ділянці української літератури і Орест Мартинович при історичному відділі в ділянці східньо-европейської історії. Обидвоє продовжуватимуть студії на цьому ж університеті для осягнення ступеня М. А., спеціялізуючись у названих ділянках.

СЛОВО ПРО ІГОРІВ ПОХІД В УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ

Вінніпеґ (СД). Тут у виданнях Департаменту Славістики Манітобського університету вийшло друге видання „Слово про Ігорів похід" у переспівах на сьогочасну українську мову, в яке включено таких авторів як Т. Шевченка, М. Максимовича, П. Мирного, Ст. Руданського, Б. Лепкого, В. Щурата, Св. Гординського, М. Рильського, М. Зерова, Н. Забіли й інших. Вступна стаття й редакція Яр. Рудницького. Основу цього видання взято перше з 1944 р. Наклад — 1000 примірників.

ГАРМАТНІ КУЛІ З ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ ВБИЛИ 5 ХЛОПЦІВ В УКРАЇНІ

Київ. — 28 років після закінчення Другої світової війни, амуніція з тієї війни вбила 5 хлопців. Російськомовна газета „Правда України" за день 1-го липня ц.р. повідомила, що 5 хлопців знайшли старі набої до гармат і почали ними бавитися, спричиняючи вибух, від якого всі згинули.

ПРЕЗИДЕНТ З'ЯСУЄ СПРАВУ ВОТЕРҐЕЙТУ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ТЕПЕРІШНІХ ПЕРЕСЛУХУВАНЬ

Сан Клементе, Каліфорнія. — Пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер 2-го липня ц. р. заявив, що президент Ніксон вияснить своє становище щодо Вотерґейтської афери після того, як сенатська комісія закінчить теперішню фазу переслухань в цій справі. Теперішня фаза переслухань потриває принаймні до вересня ц. р. Зіґлер підкреслив, що до того часу Президент не буде робити жадних публічних заяв у цій справі, що не буде свідчити ані перед сенатською комісією, ані перед федеральною лавою присяжних, що не дасть для сенатської комісії жадної письмової заяви та що не буде тепер відповідати на питання, які ця комісія йому поставила б. Пояснюючи причини чому Президент не є згідний відповідати на питання сенатської комісії, Зіґлер відповів, що президент Ніксон відчуває, що має обов'язок задержати конституційний „розподіл влади" між окремими частинами федерального Уряду. Сенатська комісія об'яснила, що її переслухування будуть складатися з трьох фаз. Теперішня фаза розглядає справу інсталяції підслухових апаратів і влому до головної квартири Демократичного Крайового комітету в червні 1972-го року та спроби затаїти цю справу.

Під час цієї першої фази вже свідчив колишній правний дорадник Президента Джон Дін, а сенатська комісія плянує ще покликати колишнього генерального прокуратора Джона Мічелла та колишніх головних дорадників Президента Г. Р. Галдемана і Джона Д. Ерліхмана. Наступні дві фази переслухань сенатською комісією будуть зв'язані з методами збирання і вжитку грошей на виборчі кампанії та з питанням політичного шпигунства й шантажу. Речник Білого Дому Зіґлер також сказав, що президент Ніксон тепер не відповідатиме на твердження Джона Діна, бо переслухування ще не закінчилися і ще буде багато інших свідків. Тимчасом, президент Ніксон підтверджує свою заяву з 22-го травня ц. р., в якій сказав, що він аж до березня ц. р. нічого не знав про пляни влому до демократичної квартири та про спроби затаювання цілої афери. Свідчення Джона Діна були зовсім протилежні, бо Дін твердив, що Президент знав про спроби затаювання принаймение вже у вересні 1972-го року. Зіґлер сказав, що Президент ще не знає в який спосіб предложить своє вияснення Вотерґейтської афери. Зіґлер одначе заявив, що після закінчення цієї фази переслухувань сенатською комісією, президент Ніксон знову почне скликувати пресові конференції та буде відповідати на різні питання. Від половини березня ц. р. Білий Дім не скликував пресових конференцій взагалі.

Федеральний уряд встановив контролю над експортом металевих залишків

Вашинґтон. — Федеральний Уряд 2-го липня встановив нові контролі над експортами залишків заліза і сталі та проголосив відновлення експортів сої та соєвих продуктів, але в обмеженій скількості. За новими правилами, американські фірми будуть могли брати тільки такі замовлення на залишки заліза і сталі, які виноситимуть по 500 тонн, або менше. Японія, яка досі імпортувала дуже багато металевих залишків з Америки, добровільно згодилася зменшити заплянований імпорт на 1 мільйон тонн. Американський уряд проголосив контролю над експортом металевих залишків, бо крайові компанії заявили, що вони відчувають брак цих залишків, які становлять важливу частину сирівцю. Великі експорти металевих залишків спричинювали підвищення цін на металеві продукти. Щодо експорту сої та соєвих продуктів, то Уряд відновив їх експорт, таким чином касуючи встановлене тому тиждень ембарґо, але експорти від тепер будуть обмежені системою офіційних дозволів. Ця програма надавання офіційних дозволів Урядом на експорт сої та соєвих продуктів триватиме до вересня або жовтня ц. р., тобто до нових жнив сої. Контролі над експортом залишків заліза та сталі та сої й соєвих продуктів являються частиною урядової програми боротьби з щораз вищими цінами.

ПОВНЕ ЗАТЬМІННЯ СОНЦЯ

Найробі, Кенія. — 30-го червня уся центральна Африка мала змогу спостерігати рідкісне явище повного затьміння сонця, яке тривало дещо понад сім хвилин. Затьміння почалося о год. 2:43 по полудні. Повне затьміння наступило щойно о год. 3:57 по полудні. У Найробі, а також в інших місцевостях Африки та на кораблях вздовж африканських берегів спеціяльні наукові експедиції переводили дослідження цього повного затьміння та супровідних явищ. Ці дослідження без уваги на їхній дуже обмежений час важливі тому, що таких розмірів затьміння рідко трапляється.

У ГЕЛЬСІНКАХ ПОЧАЛАСЯ ЕВРОПЕЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ БЕЗПЕКИ

Гельсінки. — 3-го липня у цій столиці Фінляндії почалася довго заповіджувана та підготовлювана Европейська конференція безпеки та співпраці з участю представників всіх европейських країн, включаючи Мальту, Ватикан, СССР, ЗСА, та Канаду, за винятком однієї Альбанії, яка на цій загальній европейській конференції не буде репрезентована. Европейську конференцію скликано за ініціятивою СССР при початковому досить різкому спротиві ЗСА. Метою конференції, як її уявляють собі із совєтського боку, є покласти формально кінець холодній війні шляхом визнання в Европі того політичного статус кво, який тут заіснував після закінчення Другої світової війни, тобто визнати перманентний поділ Европи на дві частині: комуністичну та демократичну. Досягнувши цієї основної мети, Совєтський Союз надіється досягнути ще другу, а саме започаткувати загальноевропейську економічну, культурну і науково-технічну співпрацю з включенням у запроєктовану схему також ЗСА та Канади, а також допровадити до зменшення в Европі збройних сил, в першій мірі шляхом відведення з европейського континенту американських та совєтських військ. Коли йдеться про західні держави, то за їхнім пляном ця конференція має ще привести до „вільного обміну людьми та ідеями" між демократичним Заходом і совєтським Сходом. Як відомо, Совєтський робить все можливе, щоб до такого вільного обміну людей та ідей не допустити. Засадничо, конференція ця з участю міністрів закордонних справ европейських держав, ЗСА та Канади, яка триватиме один тиждень, має тільки вступний, чи підготовчий характер до властивої конференції, що пічнеться у Гельсінках осінню цього року. Цим разом конференція має покликати відповідні комісії та підкомісії, які займуться опрацюванням окремих ділянок з передбаченої аґенди. Комісії і підкомісії працюватимуть в Женеві і щойно по закінченні їхньої праці пічнеться кінцева, третя фаза конференції, на якій мають бути схвалені відповідні постанови і деклярації.

ЗСА намагаються втримати рівновагу у взаєминах з СССР та Китаєм

Вашинґтон. — Ще в часі побуту совєтського верховода Л. Брежнєва у Вашинґтоні і його переговорів з президентом Ніксоном політичний дорадник Президента Генрі Кіссінджер окремо інформував голову китайської зв'язкової місії в ЗСА Гуанґ Чена про хід американсько-совєтської конференції на вершинах. Щоб підкреслити, яку вагу прикладає американський уряд до збереження добрих взаємин з комуністичним Китаєм, не зважаючи на зближення з ворогом Китаю — СССР, президент Ніксон запросив Гуанґа Чена на розмову до Сан Клементе, що має відбутися в п'ятницю, 6 липня. Навіть факт, що до диспозиції Гуаґ Чена буде президентський літак має свою окрему вимову. Знайомі з вашингтонською дипломатичною сценою інформують, що досі не було випадку, щоб якийсь з амбасадорів чи послів у Вашинґтоні був прошений до Сан Клементе. Китайський представник формально не належить навіть до властивого дипломатичного корпусу, а є тільки головою „зв'язкової місії". Ніяких подробиць про тему нарад між президентом Ніксоном та його політичним дорадником Кіссінджером і китайським представником не подано, але загально висловлюють сподівання, що одною з найважливіших проблем, яка буде предметом розмов, — буде справа замирення в Камбоджі, де китайські комуністи мають вирішальний вплив. Найважнішим, однак, аспектом цих відвідин є якнайвиразніше продемонструвати політику ЗСА, мовляв, вона не йде під кутом використовування конфлікту між комуністичними потугами, а під кутом втримання належної рівноваги у відносинах з ними.

В УССР відбуваються сесії новообраних місцевих рад

Київ. — Преса УССР широко інформує про те, що якраз тепер в республіці відбуваються сесії новообраних обласних рад. Завданням сесій є, як інформує „Радянська Україна" з 26 червня. „обговорити найважливіші питання, зв'язані з дальшим розвитком економіки і культури, вдосконалення діяльности місцевих органів влади, півищення їх ролі.. Сесії розглядають також організаційні питання: обираються виконавчі комітети і постійні комісії обласних рад, затверджуються завідуючі відділами і начальники управлінь облвиконкомів".

ПРИГАДУЮТЬ ТИЖДЕНЬ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ

Вашингтон. — Як у минулих роках, так також в цьому році в днях від 15 до 21 липня населення З'єднаних Стейтів Америки відзначатиме „Тиждень поневолених націй" з метою нагадати про той факт, що ще на сьогодні десятки народів находяться під пануванням комуністичної Москви, або живуть в умовах накиненої зі зовні комуністичної диктатури. До цих народів належить також український народ, який перший став жертвою совєтсько-російської агресії на початку 1918 року. Відзначування „Тижня поневолених націй" відбувається на основі закону 86-90, що його підписав у липні 1959 року президент Айзенгауер. Від того часу кожного року Президент ЗСА підписує стосовну проклямацію, закликаючи всіх американців згадати про долю поневолених народів. З приводу „Тижня поневолених націй" в окремих місцевостях ЗСА відбуваються маніфестаційні збори і демонстрації в підтримку визвольної боротьби поневолених народів. Напередодні цьогорічного відзначування „Тижня поневолених націй" на сторінках „Конґресового рекорду" появилися заввагн конґресмена Едварда Дервінського, який подбав про те, щоб нагадати про цю дату, а також порядком інформації включив до цього числа „Конґресового рекорду" статтю проф. Лева Добрянського, президента Комітету Тижня Поневолених Націй і президента УККА, в якій він широко насвітлює імплікації закону 86-90. Цю статтю опублікував також англомовний „Український квартальник" у своєму останньому цьогорічному випуску.

Президія Верховної Ради СССР аналізувала хід совєтської „мирної офензиви"

Москва. — На засіданні Президії Верховної Ради СССР 25 червня були обмірковані „питання зовнішньополітичної діяльности Верховної ради СССР, а також ряд питань внутрішнього життя країни", — інформує „Радянська Україна" з 26 червня. Зовнішньополітичний аспект дискусії стосувався відвідин М. Подгорного в Афганістані та поїздок делеґацій Верховної ради СССР до Венесуелі та Юґославії. У всіх трьох випадках йшлося пзо „послідовне здійснювання миролюбної політики СРСР", тобто про те, як розвивається та які користі приносить совєтська „мирна офенсива". Коли йдеться про питання внутрішньої політики совєтського режиму, то були розглянені та винесені рішення в таких справах:

а) опрацювання проєкту нового закону про громадянство СССР у зв'язку з цим, що за останні десятиліття СССР підписав ряд конвенцій, які, як інформують „Известия" з 26 червня, вимагають змін в законодавстві про громадянство,

б) практичне застосування законодавства про охорону праці жінок на промислових підприємствах та вжиття заходів щодо посилення контролю за додержанням законодавства про охорону праці жінок,

в) завдань щодо розвитку спеціялізованого виробництва міжгалузевого застосування,

г) виконання державних плянів і завдань щодо розвитку громадського харчування на промислових підприємствах,

ґ) компенсації коштів, затрачених громадянами на лікування в разі заподіяння шкоди їх здоров'ю в результаті навмисних злочинних дій.

В нарадах Президії взяли участь голова КҐБ Ю. Андропов, генеральний прокурор СССР Р. Руденко, голова Верховного суду СССР Л. Смірнов та деякі міністри.

Наради правління товариства охорони пам'ятників історії і культури

Київ. — Тут відбулися 22 червня ширші наради правління Товариства Охорони Пам'ятників Історії і Культури, на яких доповідав голова товариства, заступник голови ради міністрів УССР П. Тронько. Як повідомляє „Радянська Україна" з 24 червня, „пленум накреслив конкретні заходи по дальшому поліпшенню організаторської діяльности товариства, широкій пропаганді серед населення пам'яток історії і культури, активного їх використання в патріотичному і інтернаціональному вихованні трудящих у світлі рішень XXIV з'їзду КПРС". На чому полягає „конкретність" оцих заходів, нічого у повідомленні не сказано.

„Правда" навчає українських режисерів

Москва. — Газета „Правда" з 27 червня опублікувала „дидактичні" міркування якогось І. Кісельова на тему „Задум та його здійснення"', що стосується постанов в українських театрах. Згаданий автор обговорює деякі постановки, звертаючи увагу на їхню „ідейно-політичну" витримку. Він, між іншим, остерігає українських авторів і режисерів, що вони „не можуть стояти осторонь боротьби з ідеями буржуазного націоналізму", бо, мовляв, „звісно . . . наскільки живучі і небезпечні націоналістичні пересуди". Три п'єси знайшли признання московського критика: „Човен хитається" Я. Галана, „Думи про любов" М. Стельмаха, „Боротьба" Я. Масевича.

В Китаю не відзначувано роковин Комуністичної партії

Гонґ Конґ. — Тут інформують, що в цьому році — подібно як і в 1972, не відбулося традиційне відзначення роковин заснування Китайської комуністичної партії. 2 липня проминуло 52 років від цієї дати, але ані в Пекіні, ні на провінції ця дата не була у ніякій формі відзначена. Знайомі із ситуацією в Китаю інформують, що це сталося тому, що Китайська комуністична партія в дальшому ще не вийшла з внутрішньої кризи, яка заіснувала в час т. зв. культурної революції, коли то багато найвидатніших китайських комуністів втратило свої позиції, а дехто, як наприклад, маршал Лін Піяо, також і життя. В Китаю під сучасну пору режим Мао Тсе-тунга втримує країну під контролею, але все таки внутрішня боротьба не закінчилася і провід партії далі не скомплектований. Останнє відзначення роковин заснування партії відбулося в 1971 р., тобто перед тим, коли Лін Піяо зробив спробу внутрішнього перевороту, який йому не вдався.

ПЛАСТОВІ „МАНДРІВНІ СТЕЖКИ КУЛЬТУРИ" МАНДРУЮТЬ ПО ГРЕЦІЇ

Атени, Греція, 26-го червня. — В неділю, 17-го червня, пластова прогулянка „Мандрівні Стежки Культури" в кількості 21 особи відлетіла з Ню Йорку літаком повітряної лінії КЛМ через Амстердам до Атен у Греції. На летовище мандрівниць супроводили в далеку дорогу батьки і члени родин та представники Крайової Пластової Старшини пл. сен. Галя Хамула і пл. сен. Є. Гойдиш та нюйоркський станичний А. Ластовецький. До проводу прогулянки входять: Наталка Соневицька — командантка, Валя Ширай — заступниця, Дозя Турчан — бунчужна, Оксана Процик — писар та Наталка Струтинська — медична опіка, — всі члени племені „Перші Стежі", яке зорганізувало цю прогулянку.

Група пластунок з „Мандрівних Стежок Культури" в турецькому порті Бодрум (Гелікарнасос).

У першому тижні своєї мандрівки пластунки відвідали старинні пам'ятки на Акрополісі, національний археологічний музей та церкву св. Юрія на горі Лікаветос, з якої розгортається прекрасна панорама Атен. Також були на концерті грецьких народних пісень і танків, а в днях 22 до 25-го червня відбули подорож кораблем на острови Міканос, Родос, Крету і Санторіні. На Креті оглядали славний мінойський палац у Кносос та музей старовинних пам'яток мінойської цивілізації в Геракліоні. Короткий час мандрівниці перебували в порті Гелікарнасос у Туреччині.

В наступних двох тижнях запланована 5-тиденна одисея старинного Пелепонезу, участь у відкритті атенського музичного фестивалю, відвідини театральної п'єси Арістофанеса „Хмари" та ряд інших „культ-мандрівок". Прогулянка кінчається 10-го липня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Велика втрата

30 червня відійшов у вічність провідний церковний діяч і духовний батько, великий патріот і непохитний оборонець Христової та української правди, Ісповідник віри, довголітній в'язень совєтських тюрем і концтаборів, Єпископ Луцький, Владика Василь Всеволод Величковський. У далекому від України місті Вінніпегу, де йому довелося дожити свої останні дні, перестало битися серце великого сина УКЦеркви та українського народу.

Життьовий шлях Владики Василя Величковського не був легкий,, як не легким є шлях українського народу, з гущі якого він вийшов і у проводі якого стояв, прийнявши на себе незвичайно відповідальні обов'язки єпископа формально зліквідованої і безоглядно переслідуваної Української Католицької Церкви в Україні.

Немає сумніву, що в той самий час, коли Великий Покійник приймав потаємно єпископські свячення, перед його очима стояли постаті загинулих у совєтських тюрмах ієрархів Української Католицької Церкви. Він знав про їх долю і знав про те, що собою являє совєтська тюрма і совєтський концтабір, як ломить людину слідство у казематах КГБ. Все це він досвідчив на собі, провівши десять років у совєтських тюрмах і концтаборах. Ані тортури, ані непосильна праця в копальнях вугілля на Воркуті, ані намови і обіцянки, ані погрози не заломили його віри і його твердих переконань. Опинившись на волі, але без права служити Христові і Церкві, Владика Василь Величковський вважав за свій обов'язок продовжувати працю священнослужителя Церкви у катакомбах, знавши, що кожної хвилини він може знову впасти у руки КГБ і знову прийдеться йому переносити тортури слідства, тюрми і концтаборів.

Тільки волі Провидіння треба завдячувати, що йому не тільки пощастило перетривати черговий важкий іспит долі, але й вийти живим поза засяг КГБ. Радість, однак, не тривала довго: роки ув'язнення і непосильна праця зруйнували його здоров'я. Минуло всього понад рік часу на волі і нитка Його життя перервалася. В анали української історії вписано чергове ім'я великого подвижника та ісповідника віри, який залишиться назавжди прикладом для нас і для прийдешніх поколінь.

Гарантія нашого майбутнього

За щоденними турботами ми не завжди здаємо собі справу з неймовірних комплікацій в тому світі, в якому живемо. Завдяки розвиткові комунікації, наша плянета стала „менша" від одної якоїсь країни ще кілька десятиліть тому. Техніка зробила такий неймовірний прогрес, що навіть заавансованому інтелектуалістові важко збагнути ті всі можливості і виклики, перед якими стоїть тепер людство. Подібні карколомні зміни відбуваються і у відносинах між людьми. Хто був би сказав ще кілька років тому, що президент Ніксон, якого до Білого Дому завело в поважній мірі його антикомуністичне наставлення, буде дружньо поклепувати по плечу головного теперішнього комуністичного верховоду Брежнєва, який також свою кар'єру завдячує у великій мірі погрозам „американському імперіялізмові".

У такій ситуації кожному мусить прийти час від часу думка: де наше місце і яка наша роля в цьому скомплікованому світі!

Багато всіляких міркувань насувається на цю тему, але одне є в цьому головне і основне: максимальна організація наших людських, духових і матеріяльних ресурсів. Очевидно, що ми маємо багато організацій і всі вони виконують корисну роботу. Але нам таки треба одної такої організації, що могла б не здогадними, але реальними цифрами доказувати свою силу і свої спроможності, бо тільки з цим рахуються інші. Такою організацією є, без сумніву, Український Народний Союз, який вже має в своїм реєстрі майже 90 тисяч членів, що платять вкладки, і понад 38 мільйонів долярів, крім вісімдесяти років традиції безприкладної служби своїм членам, своїй громаді і своєму народові.

За словами покійного д-ра Луки Мишуги, чогось більшого, вартіснішого і впливовішого ми на цій землі вже не збудуємо. Логіка підказує і найкращі інтереси кожного з нас зокрема і всіх нас разом підказують, щоб власне цю організацію ми розбудовували до максимальних меж, бо вона є основною гарантією нашого майбутнього. Це й мав на думці Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу, проголошуючи з днем першого липня нову, цим разом уже передконвенційну і передювілейну організаційну кампанію, з додатковими нагородами за участь і успіхи в ній. Кампанія ведеться під гаслом дальшої розбудови і скріплення нашої Української Заморської Твердині. За цим гаслом криється доказана історією істина.

Любов Коленська

ЧИ ВІДКРИЮТЬСЯ КОРДОНИ НА СХІД?

У той самий час, коли Совєтський Союз старається наладнати з Америкою відносини в політичних і економічних площинах, режим комуністичних країн надалі кладе залізне „вето" на відкриття кордонів поміж Сходом і Заходом для своїх громадян.

Кореспондент журналу „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", на підставі численних інтерв'ю із туристами, які мають змогу подорожувати по Східній Европі, інформує, що хоча комуністичним державам потрібно було б принаймні в деякій мірі свою науку і технологію змодернізувати, зачерпнувши із свіжих і нових надбань Заходу, вони не можуть погодитися на контакти з політичною ідеологією Заходу та його культурою.

Схід жадний гроша, але як не дивно і тут заходить парадоксальне явище: коли й впускають до СССР туристів, до них все ще відноситься як до „небезпечного елементу" і безустанно остерігають своїх громадян проти контактів з ними. Друковані матеріяли зі Заходу — газети, журнали і книжки на кордонах Східньої Европи ще й далі конфіскуються за винятком таких комуністичних видань, як „Л'Юманіте", „Юніта" та інші. А от хоч заглушування радіопередач із-поза кордону майже припинилось, провадяться посилені кампанії проти Радіо „Голос Америки", „ББС", Радіо „Вільна Европа" і Радіо „Свобода".

Уряди комуністичних держав дозволяють своїм громадянам тільки раз на три роки виїздити за кордон і то тільки „правовірним".

Ні для кого не є дивовижею, що совєтський режим нерадо дивиться на те, коли його громадяни відвідують навіть „братні" республіки. Виходить, існує... „безмежне взаємне довір'я". Совєтський уряд наполягає, щоб совєтські громадяни подорожували не одинцем, а зорганізованими групами. Експерименти із „відкриттям" кордонів поміж державами східнього бльоку довго не потривали.

Якщо йдеться про туристику, то навіть до Югославії дістають раз на рік дозвіл виїхати ледве 500 000 людей з більше як 300 мільйонів, які замешкують країни комуністичного бльоку. У 1972-му році, на превелике диво, Польща і Східня Німеччина договорились, що громадяни їхніх держав зможуть свобідно подорожувати з одної країни в другу. І того ж року 17 мільйонів туристів відвідали ті країни. Тільки що поляки перейшли міру і просто спустошували німецькі крамниці, закуповуючи в них усі товари. Але що важливіше — вони перепачковували друковані у Варшаві німецькою мовою газети з статтями, забороненими друкувати в Східній Німеччині. Виходить, совєти мають слушність, здержуючи туристичний рух. Озлоблена Східня Німеччина заборонила полякам вивозити взуття, текстильні вироби, м'ясо і порцеляну. А Польща, йдучи дорогою економічного реваншу, обмежила суму грошей на 300 дол. річно, яку можуть витратити її громадяни, перебуваючи поза межами своєї країни.

Один із експертів у справах Східньої Европи каже: „Ми ніколи не діждемося відкритих кордонів в комуністичних країнах, які дали б змогу туристам вільно подорожувати, хіба кожна з цих країн стане продукувати такі самі продукти за таку ж ціну. Поміж Сходом і Заходом тільки тоді може прийти до свобіднішої туристики, коли Схід із свого власного інтересу буде змушений допускати відвідувачів, щоб таким робом надолужувати свою відсталість у науці й техніці.

Одним словом, ще далеко до того, щоб остаточно відкрилися кордони східніх комуністичних країн і щоб вільно, без обмежень люди змогли подорожувати, пізнаючи життя людей поза „залізною заслоною". Схід побоюється не тільки свіжого подуву із Заходу, який може захитати закостеніле диктаторське владарювання, але й щоб у „братніх" республіках не дійшло до спільного блискучого рішення: „А чейже нам уже пора визволитися!"

УССР „солідаризується" з Північною Кореєю

Київ. — РАТАУ з 25 травня інформує, що тут відбулося „розширене засідання правління Українського відділення Товариства радянсько-корейської дружби разом з представниками громадських організацій республіки". Після цілого ряду промов про міцніючі плодотворні зв'язки народів СРСР і КНДР" (Корейської Народної Демократичної Республіки) „учасники прийняли резолюцію, в якій підтримали зусилля КНДР у боротьбі за досягнення мирного об'єднання країни".

Справа в тому, що корейські комуністи виступили з пропозицією створення корейської „федерації" з Північної та Південної Кореї у противагу південнокорейському пляну, щоб обидві корейські держави виступали на міжнародному форумі і стали членами ОН за німецьким зразком. СССР підтримує, очевидно, комуністів і тому у всьому СССР відбуваються „громадські зібрання" в підтримку корейської федерації. Таку підтримку, як бачимо, дала також „громадськість України".

РЕФОРМИ У ФРАНЦУЗЬКОМУ ШКІЛЬНИЦТВІ

Диктат, як єдиний засіб навчання у початковій школі у Франції на годинах мови — усунено. Цим самим врятовано дітей від підставлюваних для них... силець.

Проспер Меріме, автор безсмертної „Кармен", виготовив був диктат, який складався з 248 слів, і на цісарському дворі перевів іспит. Наполеон III зробив 75 помилок, а цісарева Євгенія тільки 62... Не багато змінилося за цей час у суворому схоластичному регуляміні навчання французької школи, зокрема відносно мови. Скаля оцінок просто жахлива: за п'ять помилок в диктаті учень діставав зеро і на трьох учнів двоє кожнорічно перепадало на іспитах внаслідок перестарілих засад навчання.

Аж у півсторіччя по останній великій контролі законів, як пише „Тайм", міністер народної освіти проголосив широку і еластичну програму, яка увійде в життя наступної осени.

Давню форму диктатів замінять різними писемними вправами, щоб в такий спосіб розвивати ум учня і поповнювати його словесний запас новими словами. Учні не мусітимуть запам'ятовувати безконечний список неправильних слів або страждати, переписуючи „за кару" по сто разів різні дієвідміни. Міністерство освіти окреслило традиційне навчання мови як „смертельну пошесть". Замість цього учнів спонукують сміливо і вільно брати участь в різних дискусіях. Навіть давні скрипплячі пера заступлять „болпойнтами".

„Але вся суть зміни, — як каже міністер освіти Джозеф Фонтане, — це встановити новий балянс поміж теоретичними міркуваннями і практичним навчанням, здебільша, поклавши наголос на практичне, — це здоровий балянс поміж дитячою спонтанністю і формальною педагогікою. В минулому не довіряли, боялися дитячої спонтанности". Тепер міністер Фонтане сподівається створити абсолютний балянс поміж чисто інтелектуальним навчанням і розвитком дитячої душі та її вразливістю. У кожній клясі плянує він створити бібліотеку, а поезію встановити як основну частину навчання в початковій школі. Щоб учні розуміли поезію найдавніших та найбільш модерних поетів і поволі вчувалися в епоху, в якій вони живуть.

Тижневий журнал „Ле Пойнт" висловився, що „вже найвищий час, щоб провести реформи, бо кожному ясно, що навчанню французької мови у початкових школах загрожує банкрутство. Проміневтний французький педагог високо оцінив зміни, які зайшли у шкільництві Франції, назвавши їх „великим кроком вперед".

А все ж з неформальним навчанням в початкових школах у ЗСА, з кожнорічними їхніми інноваціями Франція ледве встигає за великим поступом, який відбувається в методах навчання у початкових американських школах.

ХАБАРНИЦТВО НЕЙМОВІРНИХ РОЗМІРІВ В ОДЕСІ

Одеса. — „Радянська Україна" з 14 квітня опублікувала довший допис з Одеси, „Спектакль без афіші: судовий нарис", у якому кореспондент розкриває майже неймовірну історію хабарництва на мешканевому відтинку в місті. Поминаючи правовий і моральний аспект хабарницької афери, яку зорганізувала якась громадянка Мирова, ця афера розкриває дві сторінки підсовєтської дійсности: величезний брак помешкань, за приділення яких совєтські громадяни готові платити тисячі рублів, і поширення хабарництва, як самозрозумілого й необхідного засобу, щоб досягнути щось у совєтській системі.

Історія афери, про яку пише „Радянська Україна" — цілком проста. Громадянка Мирова, знаючи про велике запотребування на помешкання і про те, що для кожного совєтського громадянина відомо, що без хабаря помешкання не можна дістати, „опрацювала" плян наділювання помешканнями всіх тих, хто мав чим за них заплатити. За даними газети, заінтересовані платили суми, починаючи з 1000 рублів. Деякі платили аж 7000 рублів. В дописі наводяться прізвища різних совєтських достойників, які платили хабарі в надії, що дістануть помешкання. Коли ж справа опинилася в суді, то виявилося, що понад 500 осіб користувалися „послугами" Мирової, яка за короткий час (від 1969 року) тільки від 34 осіб одержала 104,000 рублів.

Автор допису в „Радянській Україні" не може надивуватися тому, що з числа понад 500 осіб ніхто не поінформував поліцію, і приходить до висновку, що це сталось, мабуть, тому, що „поширилася прогнила філософія, ніби в житті справді все купується і все продається". Правда, він додає, що така філософія себе не виправдує, і вказує на Мирову як на приклад, бо, мовляв, її таки суд засудив і що покарано також всіх тих, хто з нею співпрацював. Все таки, залишається відкритим питання, чи це вплине на зміну системи? Треба сумніватися. Сама совєтська система створює найкращі передумови для такого хабарництва.

ВАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена.

ДЕКЛЯРАЦІЯ

Головної Управи Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці з нагоди 40-річчя пам'яті штучно створеного кремлівськими комуністами голоду в Україні в роках 1932-1933

Винищування поодиноких людей, племен і народів з різних політичних чи яких-будь інших диявольських міркувань, не є нічим новим у світі. Такі жахливі факти знає історія українського народу. Наш нарід всякими способами винищували російські царі, а ще більше жорстоко роблять це кремлівські комуністи. Тільки від самого ними свідомо викликаного голоду в Україні в роках 1932-1933 вимерло понад сім мільйонів невинних українських селян. У такий спосіб вони хотіли зломити їхній національний спротив і загнати силою в колективні господарства. Треба було очікувати багато років, щоб знайшовся хтось з-поміж кремлівських тиранів, в цьому випадку Н. Хрущов, щоб підтвердив цей жахливий злочин. Хрущов говорив одверто про три голоди в Україні. Раніше чи пізніше історія дасть цим злочинам проти людяности свій справедливий осуд, але найголовніше слово тут скаже Сам Господь, найсправедливіший Суддя. Тут байдуже, чи ці злочини робилося під проводом Сталіна, Гітлера, Брежнєва чи інших їм подібних тиранів.

Господь у Своїй довготерпеливості і кремлівським катам все ще дає нагоду покаятися і принести овоч гідний покаяння. Однак, звичайно, тирани, в таких випадках тільки затверджують свої серця, як це ми бачимо на прикладі єгипетського фараона у відношенні до ним поневолених жидів, і це приводить до об'явлення Божого суду над ними та їхньої погибелі. Ми бачимо, що ці злочини і далі продовжуються в Совєтському Союзі, а передусім в Україні. Це робиться там під цю пору з тисячами релігійних і національно - культурних діячів.

Від самого початку комунізм в Совєтському Союзі зробив атеїзм пануючою релігією, хоч офіційно він цього не виголосив, і почав жорстоко переслідувати віруючих у Бога. Він проголосив відділення Церкви від держави, але не відділив держави від Церкви, він навіть вживає її для своїх брудних цілей. Мільйони духовенства і вірних загинули, а також сьогодні гинуть від новітньої інквізиції, яка представляє себе „прогресивним" чинником, носієм „науки, культури, демократії" та „народною владою".

Так були зліквідовані українські Церкви, що стояли на національних позиціях, як Українська Автокефальна Православна, Українська Греко - Католицька, Українська Євангельсько - Реформована та Лютеранська. Їхня головна вина була в тому, що вони мали відвагу в церковному житті вживати рідної мови свого народу, якому вони служили.

Релігійні переслідування там далі продовжуються. Особливо від них терпить нелегальна Рада Церков Євангельських Християн - Баптистів. Це є так звані „ініціятивники", яких Совєтський уряд не хоче легально визнати, бо вони домагаються від нього повної релігійної свободи в країні. Багато членів цієї групи знаходяться на засланнях і по тюрмах. Не мало з них уже там і погинуло. Нам тільки відомо про смерть у жахливих тортурах двох осіб, а це Миколи Хмари й Івана Мойсеєва, а тепер побоюються, що це саме може статися з арештованим 7-го жовтня 1972 р. Миколою Ватуриним, пресвітером баптистської церкви в м. Шахти. Найгірше тут і те, що така організація, як Об'єднані Нації, має зв'язані руки і не може нічого конкретного таким жертвам допомогти. Це дуже компромітуюча ситуація, і тому у вільному світі мусить початися відповідна акція, щоб цей стан в Об'єднаних Націях ґрунтовно змінити. Ідеться про те, щоб Об'єднані Нації мали право на місцях такі справи перевіряти і нести таким людям і їхнім родинам потрібну моральну та матеріяльну допомогу. Порушування елементарних прав осіб і народів мусить бути рішучо осуджене і спинене, де воно ще в світі практикується.

Щоб запевнити дальший розвиток і будучину російській колоніяльній імперії, яка тепер зветься „Союзом Соціялістичних Радянських Республік" і прикривається комунізмом, там тепер іде русифікація, а тим самим і асиміляція українців і інших національностей. Їх змушують, щоб вони росіян, які є їхніми гнобителями, величали „старшими братами", „добродіями" „визволителями", „носіями культури, прогресу та вчителями".

Тут наводимо приклад, як це на ділі виглядає. Беремо його зі совєтського англомовного часопису „Вісті з України", ч. 17, 1973 р. Там у надзвичайно цинічний спосіб пишеться: „Всі національності і народи Союзу Радянських Соціялістичних Республік добровільно вибрали російську мову, як спільний засіб міжнаціонального спілкування та співпраці... Історія та само життя надало ці функції російській мові, яка є одна з найбільш розвинених мов у світі... Великий нарід, який очолював героїчну боротьбу за визволення країни з царського рабства, завжди давав систематичну братню допомогу всім совєтським народам в їхньому політичному, економічному та культурному розвитку. Все це показує, що ролю спільної мови в зв'язках між народами зовсім природньо тут виконує російська мова..."

Так невинно і ідеалістично представляється тут „великий російський нарід", його мова і „заслуги" в поневолюванні та винищуванні інших

(Закінчення на стор. 3-ій)

Юрій Гергель

УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ — ВСЕПЛОДЮЩАЯ МАТИ

(1)

В підкріплення і поширення історичної тези про перший великий рух людности на схід, південний схід і захід з Північного Причорномор'я — з України.

Великий і найстародавніший скито-русо-козацько-український історично-державний нарід, один з найбільших посеред сучасних слов'янських народів, розташованих у геоцентрі слов'янських народів і в геоцентрі Европи. Так, обеліск на якому написано „Центр Европи", знаходиться в українському селі Ділове, Рахівського району в Закарпатській області.

Сучасні українські землі протягом тисячі років (VII ст. до Р. Х. — III ст. по Р. Х.) носили історично-державну назву Скитія і Велика Скитія під державним знаком тризуба і — знаком булави, а це дає нам, українцям, право і зобов'язує нас від Скитії брати історично-державну тяглість української нації тризуба і булави або й від кіммерійців, предків скитських, з VIII ст. до Р. Х.

В межах, обкраяних московським окупантом, нині Україна, т. зв. УССР з фіктивною суверенністю під владою імперіялістичної Московії (а не Росії, збірної назви Московії, України й ін.), має 603.500 кв. км, з населенням 47 мільйонів (за переписом на 15. 1. 1970), а в етнографічних межах — 932,000 кв. км. з населенням 54 млн., в 1941 (Кубійович: „Географія...", 1943, сто. 28). Загальна довжина кордонів УССР — 6.466 км., у т. ч. з сусідніми країнами — 1,270,5 км., по морю — 1,003 км. Територія УССР, витягнута із заходу на схід на 1,316 км. і з півночі на південь 898 км., лежить прибл. між північними широтами 52° і 44°. Територія України більша за територію будь-якої країни Европи. Українців у світі бл. 60 млн., а коли б Україна не була поневоленою окупантами на протязі віків, то мала б тепер далеко понад 100 млн. населення.

Мільйони років тому українські рівнинні чорноземні простори, південні родючі землі Північного Причорномор'я, що входили в межі середземно-океанської природньо-тропічної зони, були покриті теплим мілководдям Великого Середземноготоморя, Великого Середземномор'я, ми рослинами (зокрема пальм у палеогені) і з південними тваринами (зокрема вузьконосих людиноподібних мавп, залишки яких знайдені на Одещині, слонів, носорогів) у неогені, кайнозойської ери історії Землі, українські південні землі були свого роду первинною пляцентою — протоплязмою коацерватів усіх організмів, а в тому числі й прапредків людини — аріїв (оріїв).

Себто на українських землях Північного Причорномор'я мільйони років тому, в умовах тропічного і субтропічного, гарячого і вологого підсоння (таких умов майже ніякі інші землі не мали), відбулося виникнення, народження прапредків людини з коацерватів на українські землі й з української землі. З бігом часу люди великими табунами розселилися з земель Північного Причорномор'я — з України по великих просторах земної кулі — пляпети Землі. Українські південні землі є прабатьківщиною і матір'ю всіх організмів, а зокрема людини, і тому перший великий, масовий рух людности в усі кінці земної кулі відбувся з України, отже слушно кажуть: українська земля — мати або всеплодющая мати.

Наукові досліди свідчать, що Австралія, Антарктида, північні частини Азії, Европи й Америки не могли бути прабатьківщиною-матір'ю людини, бо там ніколи не було навіть жадних мавп і тих природніх умов, які мали українські південні землі — землі Північного Причорномор'я.

Дослідами вчених доведено, що первісні люди — археантропи не поділялися на раси. Раси стали виникати в зв'язку з роселенням людей по земній кулі і пристосуванням їх до життя в різних кліматичних і соціяльних умовах. (І. Г. Підоплічко: Походження людини в світлі науки, Київ, 1958; М. Ф. Неструх: Человеческие расы, Москва, 1958). Расові і мовні ознаки змінюються в процесі історичного розвитку. За свідченням учених дослідників, англійця Д. Лівінґстона (1813-1873) і українця Є. Ковалевського (1811-1868), шкіра білих европеїдів, що довго живуть в Африці, темніє до чорного кольору, без з'єднання з іншими расами, внаслідок появи пігментів, що захищають шкіру від надмірного сонячного випромінювання. Косі, прижмурені очі раси монголоїдів утворилися від пристосування людини до пилових вітрів у степах Азії.

Про походження організмів свідчить ряд учених, дослідників світової слави: наприклад, Ч. Дарвін (1809-1882) — великий англійський природодослідник довів, що вся різноманітність рослин і тварин виникла від первинних одноклітинних рослин і організмів унаслідок еволюційного розвитку.

О. Опарін (нар. 1894) — учений московський біохемік, академік, висунув теорію, яку тепер кладуть в основу своїх поглядів про походження життя вчені всього світу. За цією теорією розвиток життя на Землі відбувається кількома етапами. Утворенню живого білка передувала тривала еволюція хемічних сполук, під час якої з первісних органічних речовин (зокрема вуглеводнів), амоніяку, води та інших виникли спочатку складніші сполуки: амінокислоти, пуринові основи й піримідонові основи та інші, а з них — високомолекулярні речовини, примітивні попередники сучасних білків і нуклеїнових кислот. Ці сполуки, спочатку розчинені у водах на поверхні (української) землі, відокремилися з розчину (завдяки властивості високомолекулярних речовин з'єднуватися між собою), утворивши сполучення у вигляді краплин, які Опарін називає коацерватами. Плаваючи в розчині, коацервати відозмінювалися, поглинаючи з розчину й виділяючи в нього різні речовини. Внаслідок довгочасних процесів у коацерватах виникли ферменти, а з ними здатність до самовідтворення з речовин навколишнього середовища, тобто обмін речовин у найпростішій формі. Ці коацервати й перетворилися на первісні живі істоти, з яких шляхом еволюційного розвитку виникли всі організми.

Важливим етапом у виникненні живого було набуття первісним білком здатности сприймати інформацію з навколишнього середовища й відповідно реагувати на цю інформацію за принципом т. зв. зворотного зв'язку. Це уможливило виникнення певної послідовности, взаємообумовленості всіх процесів обміну речовин. Основні положення теорії Опаріна стверджені даними науки. Так, про те, що на час виникнення життя на Землі на її поверхні вже були водень, вуглеводні, амоніяк, водяна пара, необхідні для утворення живого, свідчить наявність цих речовин на інших небесних тілах, які перебувають на більш ранній, ніж Земля, стадії еволюції. При діянні на ці матеріяли ультрафіолетового й іонізуючого випромінювань, електричних розрядів, високої температури та інших факторів, аналогічних тим, що діяли на первісній Землі, здійснено синтез амінокислот, оксикислот, пуринових основ, амоніяків та інших складників живого. Дослідним шляхом одержано й простіші аналоги білків, штучні нуклеїнові кислоти та інші високомолекулярні сполуки. З білків та інших речовин відтворено коацервати й доведено поглинання ними з розчинів різних хемічних сполук.

(Коацервати — від латин. коацерво — збираю докупи, нагромаджую, накопичую, утворювані в колоїдному розчині краплі або шари, які мають більшу концентрацію колоїду, ніж решта розчину. За коацерватним типом побудована протоплязма рослинних і тваринних клітин. У теорії Опаріна про виникнення життя на Землі велике значення, надається виділенню з первинних водних речовин білковоподібних комплексів у вигляді коацерватних крапель).

(Далі буде.)

ДЕКЛЯРАЦІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

народів. У такий звеличувальний спосіб можна писати в Совєтах тільки про росіян, але не можна так писати про український чи інші поневолені народи. Це вважалося б там виразом „буржуазного націоналізму". Перший секретар Центрального Комітету Комуністичної Партії України, який прийшов на місце Петра Шелеста, — Володимир Щербицький, з наказу Кремля, сказав на зборах у Києві 17 квітня ц. р., що в Україні видно послаблення дисципліни серед українських комуністів, некомпетентність в управлінні, толерантність у відношенні до „націоналістичних ухилів", що в виданнях, які появились на Україні, допустилися до фальшування історичного минулого України, а в першій мірі до „викривленого насвітлення історичних взаємин між Україною та Росією" і т. д. Отже, критика незаконних дій „великого російського народу" в Україні Москві не подобається!

Тут нема нічого дивного, що розумні і освічені українці домагаються для себе в Україні таких самих прав, які їх мають росіяни в Совєтському Союзі, а навіть і в Україні. Один з визначних і засуджених українських інтелектуалістів в Україні — Іван Дзюба написав книжку п. з. „Інтернаціоналізм чи русифікація?" В цій книжці, яку перекладено на англійську мову, він виразно стверджує, що в Совєтах нема ніякого інтернаціоналізму, а є русифікація, або асиміляція неросійських народів. Другий засуджений український науковець — Валентин Мороз, коли йому в суді закинули націоналізм, відповів: „Поки існує російський шовінізм, доти існуватиме український націоналізм". І хоч кремлівські комуністи твердять, що „національне питання в них розв'язане повністю", теперішні масові арешти і засуди українських патріотів в Україні свідчать зовсім про щось протилежне. Не Москва у своїй безсоромності має рішати, хто якою мовою з неросіян має у своїх „суверенних" республіках говорити і хто кого має любити, а про це мають рішати самі поневолені народи. Вони самі знають, хто їм є приятелем, а хто ворогом. Безперечно, що і між росіянами трапляються розумні і гуманні люди, але їх там також переслідується.

Українці, як і інші поневолені народи в Совєтах, знають з власного досвіду, як виглядає в них гола дійсність. Вони бачать, як Україну колонізується росіянами, а українців з їхнього краю під різними претекстами висилається на Сибір або російські землі. В школах на Україні щораз більше практикується навчання російською мовою. Для росіян в Україні є окремі російські школи, і то в той час, коли українських шкіл нема для українців в Росії, ані на Сибіру. Українські письменники, поети і науковці не можуть свобідно творити, а мусять писати те, що їм партія та уряд наказують. Все, що там друкується, за незначними винятками, має „казьонний" характер. В армії панує тільки російська мова. Українці в армії переважно служать поза межами свого рідного краю. Не краще стоять справи і в урядових установах, де переважає російська мова. Вияви українського патріотизму вважається „буржуазним націоналізмом", а тим самим чимось дуже небезпечним і „злочинним", але це не відноситься до російського патріотизму.

Все це і багато подібного робиться там не зважаючи на те, що ще 21-го січня 1918 року В. Ленін в одній із своїх телеграм до командувача російських большевицьких військ в Україні В. Антонова-Овсієнка писав: „Ради бога, докладіть усіх зусиль, щоб усі і всілякі тертя з Центральним Виконавчим Комітетом (харківським) усунути. Ради бога, помиріться з ними і визнайте за ними всякий суверенітет!" Тут мова про сателітний „Український Совєтський Уряд" у Харкові, що був створений Москвою в противагу Українському Національному Урядові в Києві, якого самі росіяни не шанували. Далі він писав: „Тут потрібний архітакт національний". („В. Ленін про Україну", Київ, 1957 р. ст. 459). Українці покликаються на ці і інші слова Леніна та запевнення совєтської конституції і домагаються в Україні для себе суверенітету", але „старші російські брати" знають своє. Їм ідеться про єдину і велику Росію.

Це є причиною, що роля українців, навіть комуністів, зведена там до ролі квіслінгів, які сліпо мусять виконувати накази Кремлю.

Протестуючи проти ганебної народовбивчої політики кремлівських комуністів і рішучо осуджуючи її, український нарід не має права забути їм цих злочинів проти людяности і свого існування, як народу. Треба рік-річно відзначати пам'ять цих жертв голоду та інших комуністичних переслідувань. Треба перестерігати народи вільного світу, щоб вони знали, що їх чекає, якщо вони не будуть чуйними і обережними та не шануватимуть належно і не берегтимуть свою волю і самостійність. Нашою просьбою до них є, щоб вони зрозуміли наше положення і стан, як також і інших поневолених комунізмом народів, і старалися всякими їм доступними способами помогти нам боронити права цих поневолених, мобілізувати опінію вільного світу в обороні переслідуваних в Україні та в Совєтському Союзі взагалі, які терплять там за свої релігійні і національно - політичні переконання. Ці права дані їм Самим Творцем, а також вони забезпечені совєтською конституцією та Деклярацією Людських Прав Об'єднаних Націй, до яких на ганьбу вільного світу належить і СССР.

За Головну Управу Українського Євангельського Об'єднання в Північній Америці

(—) Володимир Багрій, Президент

(—) Паст. Володимир Боровський, Секретар Консисторії Української Євангельсько - Реформованої Церкви в екзилі.

Синівський привіт: Слава Ісусу Христу!
БЛАЖЕННІШОМУ КАРДИНАЛОВІ
ЙОСИФОВІ СЛІПОМУ
щирий привіт і мою скромну лепту
на Беатифікаційний Фонд Митрополита
Андрея Шептицького складає
100.00 дол.
вірний син
Українського Народу і Церкви
Ню Йорк, 19-го червня 1973 р.

Румунія переживає критичний час

Букарешт. — Лідер Комуністичної партії Румунії Ніколай Чаушеску тількищо повернувся з своїх відвідин у Західній Німеччині, але ці відвідини не принесуть населенню Румунії заспокоєння його найосновніших потреб. Як досі, так ще у продовж довгих років населення Румунії буде приневолене, якщо не зайдуть якісь несподівані переміни, працювати і жертвувати в ім'я невідомого майбутнього. За офіційними даними, „національний прибуток в пересічному мешканців Румунії виносить між 500 - 600 долярів річно... щойно в 1990 році він досягне висоти 2,500 до 3,000 долярів". Не треба отже дивуватися тому, що хоч, як пишуть закордонні кореспонденти, „в Румунії немає голоду і постачання споживчих дібр краще", то все таки поява, наприклад, сорочок із Чехо-Словаччини в деяких крамницях Букарешту викликала загальне порушення серед населення. Під сучасну пору румунський комуністичний режим зацікавлений перш усього розбудовою румунської індустрії, як передумови сили і незалежности Румунії. „Коли ми хочемо бути господарями у нашому власному домі, ми мусимо перестати бути недорозвиненою країною", заявив один з високих представників урядv. Але бажання одне, а дійсність друге. Життєвий рівень в Румунії на сьогодні рахується до найнижчих в Европі і ще треба докласти чимало зусиль, щоб цей рівень піднести. Враховуючи величезні інвестиції у важку промисловість та в оборону країни, не можна надіятися, що в ближчому майбутньому уряд могтиме спрямувати поважні фонди на потреби споживачів. Та не тільки економічні труднощі переживає населення Румунії. Воно мусить переносити нелегкий тягар комуністичної диктатури і повний брак свободи. Румунські інтелектуалісти виразно підкреслюють, що намагання Чаушеску зберегти незалежність від СССР в ніякій мірі не означає „лібералізації" в Румунії, а радше навпаки. В Румунії далі переважає обмеження будь-яких свобід, при чому режим намагається реглементувати всі аспекти соціяльного, культурно - інтелектуального та політичного життя країни. Очевидно, уряд намагається дещо зробити для населення, в тому обмежити тиск і кошт бюрократії. Цим пояснюється факт досить далекойдучих скорочень персоналу у високих урядах. У самому тільки Букарешті звільнено з праці в урядах понад 60,000 осіб з підкресленням необхідности „наблизити" режим до широких працюючих мас. Чи і в якій мірі пощастить комуністичному режимові Чаушеску з його плянами забезпечення Румунії перед СССР, а одночасно піднести рівень життя населення, чи в дальшому привернути йому основні права людини — покаже може й недалеке майбутнє. Покищо Румунія переживає не легкі часи.

ПОМЕРЛА МАРІЯ З ЛЕВИЦЬКИХ ЛЯЛЬКА

Ню Йорк. У понеділок, 2-го липня, тут на Бронксі померла св. п. Марія з Левицьких Лялька. Панахида буде відправлена в четвер, 5-го липня о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Волтер Кук при 2135 Вестчестер евеню, Бронкс, а похорон у п'ятницю, 6-го липня, о год. 9-ій ранку з церкви Покрови Божої Матері при Вашингтон евеню, Бронкс.

Успіхи молоді

Оксана народилася в Коговсі, Н. Й., над Гадсоном, що був давніше одним із центрів українського життя на сході Америки. Батько її, Михайло Павлів, родом з Демні, коло Миколаєва над Дністром, мати — Ольга з Макогонів з Денисова на Тернопільщині. Середню католицьку школу — Ківені Меморіял Академію, закінчила з добрим успіхом. Відтак студіювала французьку й еспанську мови в католицькому коледжі Сент Роз в Олбані. Один рік студіювала французьку мову у Франції, в університеті в Діжоні. У весняному семестрі 1973 р. студіювала українську мову й літературу в університеті в Олбані. 26-го травня ц. р. градуювала, отримала диплом бакалавра модерних мов. З ранніх літ належала до Пласту, була виховницею, відбула численні пластові табори. Була членкою, заступницею голови й секретаркою Української Студентської Громади при університеті в Олбані. Під час градуації дістала почесну грамоту від Факультету Мов і від „Аллянс Францез, де була членкою Управи. За добрі поступи з еспанської мови одержала грошову нагороду від коледжу. Буде продовжувати студії французької мови в стейтовому університеті в Олбані, щоб осягнути ступінь магістра.

Оксана співає у Студентському Співочому Гуртку „Кобза" під керівництвом проф. Я. Кушніра; любить музику, українські танці, залюбки читає книжки, подорожує, управляє різні спорти, передусім лещатарство й теніс. З цілою родиною належить до 57-го Відділу УНС у Коговсі.

І. Д.

Природознавча виставка в школі св. Юра в Ню Йорку

У середу 11-го квітня ц. р. у великій залі - авдиторії школи св. Юра в Ню Йорку, відбулася виставка експонатів учнів цієї школи з природознавчих ділянок.

Експонати поділено за віком учнів на три групи (від 1 — 3-ої кляси, від 4 — 6-ої кляси і від 7 — 8-ої кляси).

Деякі з них були доволі скомпліковані, вимагали багато часу й праці. Інші були простіші, але всі були цікаво задумані. Особливо цікавий був експонат учениць 8-ої кляси Марти Мачай і Марти Біскуп, який представляв занечищення повітря в Ню Йорку та в сусідніх стейтах; він здобув перше місце.

Експонати учнів нижчих кляс були простіші, але були цікаві й виказували пильність та старанність учнів.

До жюрі виставки входили учителі Академії св. Юра: М. Д'ентоні й м.Шейген та о. Бернард з Академії Ля Саль.

Нагороди з нижчої групи одержали: 1-ше місце Ніколь Давидовська (3 кл.), 2-ге місце Юрій Петро Ярема (2 кл.); з середньої групи — 1-ше місце В .Черепанин (6 кл.), 2-ге місце — Андрій Соневицький і Іван Ховалко (оба з 5-ої кл.); з вищої групи — 1-ше міс Марта Мачай і Марта Біскуп з 8-ої кляси, 2-ге місце: Марта Лопатинська, Оксана Ярема і Віра Чума, (всі з 7-ої кляси).

Виставку оглянули учні початкової школи та Академії св. Юра. Вона була вислідом піврічної праці учнів та їхніх вчителів.

Роман Юзенів
студент Академії св. Юра

Відзначення річниці смерти сл. п. проф. Володимира Міяковського

У суботу 14-го квітня ц. р. в будинку Української Вільної Академії Наук в Н. Й. зібралося коло сотні громадян на Пленарну Конференцію, присвячену сл. п. проф. Володимира Міяковського, одного з основоположників і дійсного члена УВАН, засновника й незмінного керівника Музею-Архіву Академії ім. Д. Антоновича — у річницю його смерти.

Залю УВАН прикрашувала по-мистецьки виконана донькою Покійного, п-і Оксаною Радиш, і співробітницями Музею-Архіву виставка фотографій і документів, а також стенд з двома великими портретами професора, та написанними чи редаґованими ним науковими працями.

Конференцію відкрив коротким словом президент УВАН проф. О. Оглоблин і попросив присутніх ушанувати вставанням і мовчанкою пам'ять проф. В. Міяковського. До Президії Конференції крім проф. Оглоблина і проф. В. Омельченка запрошено дочку п. О. Радиш, проф. І. Замшу і колишніх президентів Академії, проф. О. Архімовича і проф. Ю. Шевельова. Щоб взяти участь в Конференції прибув голова Консисторії УАПЦеркви о. А. Селепина.

Академію розпочато траурною музичною інтермедією на стрічці у виконанні проф. Кіпи, яка створила у присутніх відповідний настрій.

Програма Конференції складалася з доповіді проф. В. Омельченка — „Життя і діяльність проф. В. Міяковського", доповіді проф. Оглоблина — „Сильветка проф. В. Міяковського на підставі власних спогадів" і доповіді д-ра Марка Антоновича — „Історія XIX століття в наукових працях проф. В. Міяковського".

Проф. В. Омельченко подав у доповіді загальний огляд життьового шляху і праці проф. В. Міяковського, а також перелік його головніших праць. Проф. В. Міяковський народився в Ковелі, в родині Мирового Посередника. Закінчив у Києві І гімназію, потім Історико-філологічний факультет Петербурського укніверситету і від 1913 по 17 р. працював у Петербурзі як педагог, а також у архіві Міністерства Освіти. У 1917 р. переїхав з родиною до Києва, де працював у Центральному Історичному Архіві, в Істор.-Філологічному Відділі Всеукраїнської Академії Наук, а також в Археографічній Комісії й Археологічному Комітеті при ВУАН. З 1927 р. став дійсним членом Інституту Шевченкознавства, де керував біографічним кабінетом та будинком - музеєм Т. Шевченка у Києві.

В 1930 р. у зв'язку з процесом СВУ був заарештований і засуджений на 5 років до північних концентраційних таборів. Після повернення із заслання не міг працювати науково. Аж за німецької окупації почав працювати як керівник відділу Шевченкознавства ВУАН та як директор Центрального Історичного Архіву. У 1943 році переїхав з родиною до Львова, а потім до Праги, де був обраний на дійсного члена Істор.-Філологічного Т-ва і працював там секретарем. У 1945 р. родина Міяковських переїхала до Авгсбургу в Західній Німеччині, де разом з іншими науковцями проф. В. Міяковський був засновником Української Вільної Академії Наук. Тоді ж він оснував Музей-Архів, якого керівником він був до кінця життя.

У 1947 р. проф. В. Міяковського обрано дійсним членом НТШ. Переїхавши до ЗСА, продовжував працю в УВАН і в Музеї-Архіві до смерти.

У наступній доповіді проф. О. Оглоблин подав образ проф. В. Міяковського, як людини та національного наукового діяча, на підставі зустрічей і співпраці в Києві в р.р. 1920 - 1940. Згадав кілька епізодів і прочитав кілька листів Покійного, що схарактеризували Його як людину високоморальну, принципову і безкомпромісову. Як науковець, проф. В. Міяковський розшукав багато цінних матеріялів для Шевченкознавства та історії революційних рухів в Україні. Завдяки його ініціятиві і зусиллям УВАН має тепер найбільший на еміграції збірник книг і різних публікацій та рукописів, а також музейних експонатів і мистецьких збірок високої вартости. Постать проф. В. Міяковського залишиться для нас назавжди, як зразок саможертвенного — „одержимого" працівника, зняного науковця, ідеаліста й аристократа духа.

Д-р М. Антонович окреслив у доповіді спрямування наукової діяльности проф. В. Міяковського та високо оцінив його працю. Покійний роздобув багато цінних матеріялів з польських джерел, з доби Декабристів в Україні (південна група), про Кирило - Методіївське Братство та інш. На еміграції видав 10 збірників з Шевченкознавства, разом із проф. Ю. Шевельовим редагував працю „Т. Шевченко" англійською мовою та інш.

Запрошена до слова п-і О. Радиш прочитала кілька уривків з листів свого батька, які він надсилав до родини із заслання. У них Покійний виявив духову витривалість і тугу за науково-інтелектуальною працею. Пані Оксана обіцяла працювати у вільний час в Музеї-Архіві.

На цьому програму Конференції вичерпано. Проф. О. Оглоблин повідомив, що наступного дня відбудеться засідання Управи Академії, на якому буде розглянуто також справу увічнення сл. пам'яти проф. В. Міяковського, подякував доповідачам і всім присутнім та закрив Конференцію, яка залишила у всіх живі спогади й думки.

Вважаємо, що найліпшим ушануванням пам'яти проф. В. Міяковського було б складання щедрих пожертв на впорядкування й потреби Музею-Архіву УВАН.

А. Гудовський

В ПОНЕДІЛОК, 9-го ЛИПНЯ 1973 РОКУ
В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Незабутнього ЧОЛОВІКА
СЛ. П.
ВАСИЛЯ ОВСІЄНКА
сотника Армії УНР
буде відслужена о год. 2-ій по полудні
на місці Його вічного спочинку
на УКРАЇНСЬКОМУ ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ
в САВТ БАВНД БРУКУ, Н.Дж.
ПАНАХИДА
Рідних, Побратимів по Зброї і Приятелів Покійного
прохаю помолитися в той день разом зі мною за спокій
Його Душі.
ГАЛИНА ОВСІЄНКО — вдова

КОРОТКІ ВІСТКИ

У ЧІЛЕ ЗАКІНЧИВСЯ СТРАЙК У КОПАЛЬНІ МІДІ, який тривав 74 дні та коштував країні близько 70 мільйонів долярів. Страйкуючі робітники у величезній копальні Ель Тенієнте, яка знаходиться 50 миль на південь від Сантіяго, погодилися на пропозиції марксистського президента Сальвадора Альєнде та проголосували повернутися до праці. Вони пішли були на страйк, бо лівий уряд Чіле не хотів дати згоди на підвишку платні, яку вимагали ці гірники. Довготривалий стройк спричинив був припинення всіх експортів міді з Чіле, а мідна руда становить майже 80 відсотків всього експорту цієї південноамериканської країни. Постанова гірників закінчити страйк прийшла кілька днів після невдалого збройного повстання малої групи вояків, які старалися скинути лівий уряд президента Альєнде. Повстання було придушене льояльними до уряду військовими частинами.

РЕЧНИК ЗАЛІЗНИЧНОЇ ЛІНІЇ „ПЕНН СЕНТРАЛ" заявив, що якщо до 1-го жовтня ц. р. федеральний уряд, або яка інша приватна установа, не дадуть запевнення фінансової допомоги, то „Пенн Сентрал" буде змушений перестати працювати. Тростисти цієї найбільшої залізничної лінії в Америці твердять, що „Пенн Сентрал" потребує від 600 до 800 мільйонів допомоги. Якщо залізнична лінія цієї допомоги не дістане, то цілком припинить вантажне й пасажирське обслуговування.

КОНҐРЕСМЕН ДЖЕЙМС ДЖЕЙ. ГОВАРД, який є предсідником підкомісії для справ пального в Палаті Репрезентантів, заявив, що його підкомісія цього місяця почне переслухування в справі браку пального. Конґресмен Говард сказав, що існують підозріння, що деякі нафтові компанії стримували постачання свого продукту, щоб в такий спосіб спричинити брак, а це спричинило б підвишку цін нафти. Він сказав, що немає сумніву, що брак пального існує, але причини цього браку не є ясні. Його підкомісія старатиметься встановити ці причини.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПОТРЕБУВАТИМЕ ДЕСЯТЬ РОКІВ, щоб в атомовому збросні зрівнятися з СССР та ЗСА. До такого висновку дійшли американські експерти, які одночасно вказують на те, що китайцям пощастило з успіхом розв'язати ряд технічних питань в продукції водневої бомби. Труднощі китайців є із далекосяжними ракетами, зокрема міжконтинентальними, але, як інформують, китайський комуністичний режим вирішив зосередитися на ракетах близького та середнього засягу, враховуючи свої оборонні потреби у відношенні до СССР.

ПРЕЗИДЕНТ ЧЕЙЗ МАНГЕТТЕН БАНКУ Дейвід Рокефеллер відбув довшу конференцію з китайським прем'єром Чжоу Ень-лай на тему економічно - фінансових потреб Китаю та умов китайсько - американської співпраці. Не подаючи ніяких даних про розмову та її висліди, Рокефеллер підкреслив, що атмосфера для розмов „не могла б бути краща".

ОРГАНІЗАЦІЯ ЕВРОПЕЙСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СПІВПРАЦІ та розбудови звернулася до ЗСА з осторогою щодо можливости економічних труднощів в найближчих 12-18 місяців, якщо Уряд ЗСА не застосує своєчасних запобіжних заходів, а в першій мірі гнучкої фіскальної політики, яка б запобігла валютній кризі. Европейські економічні експерти пропонують, щоб ЗСА опрацювали напрямні для своєї економічної політики на дальшу мету і в той спосіб охоронили ЗСА та інші країни від можливих неґативних наслідків теперішнього прискореного економічного розвитку, у висліді якого є щораз то сильніша інфляція.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
зі сумом повідомляє Українське Громадянство,
що дня 30-го червня 1973 року
відійшов у Вічність
†
бл. п.
Д-р НЕСТОР ПРОЦИК
бувший довголітній голова Відділу УККА
в Боффало і член Політичної Ради УККА.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Екзекутива Українського
Конґресового Комітету Америки

Ділимося сумною вісткою,
що 1-го липня 1973 р. упокоїлася у Бозі,
після довгої недуги,
НАША НАЙДОРОЖЧА МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА
і ТЕТА
бл. п.
АГРИПІНА РОГОВСЬКА
народжена в Слобідзі - Комарівці, Буковина,
проживши 77 років.

ПАНАХИДА в середу, 4-го липня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 801 Springfield Avenue, Ірвінґтон, Н.Дж.

ПОХОРОН в четвер, 5-го липня, о год. 8-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Трійці при Lyons Ave. в Ірвінґтоні, а опісля на цвинтар св. Андрея в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Горем прибиті:
донька — МИНОДОРА ПЛАКИДА з мужем ВОЛОДИМИРОМ і донькою Христиною
син — ФЕДІР з рідньою в Україні
та близька і дальша Родина в ЗСА й Україні.

УВАГА! МІТТЕНВАЛЬДЦІ! УВАГА!
Діловий Комітет Зустрічі бувших мешканців „Ді-Пі" таборів: Єґеркасерне, Піонірказерне і Люттензе в Міттенвальді — Німеччина, повідомляє, що
З'ЇЗД МІТТЕНВАЛЬДЦІВ
— відбудеться —
В ДНЯХ 25 і 26 СЕРПНЯ 1973 р. НА ОСЕЛІ УРС "ВЕРХОВИНА" В ГЛЕН СПЕЙ Н.Й.

В ПРОГРАМІ З'ЇЗДУ:

Ділова частина, Служба Божа з панахидою, товариська гутірка, бенкет і забава при звуках оркестри п. Богдана Гірняка.

РЕЄСТРАЦІЯ учасників З'їзду в суботу, дня 25 серпня від години 8 до 10 рано.

ЗГОЛОШЕННЯ НА З'ЇЗД просимо слати на адресу: UWA Resort Center "Verkhovyna", Glen Spey, N.Y., тел.: 914-856-1326 до дня 20-го серпня 1973 р.

ЗА КОМІТЕТ: Андрій Бук, голова; Степан Шепарович, організаційний; Іван Дзядів, пропаґанда.

ЗА КОНТРОЛЬНУ КОМІСІЮ: Проф. Роман Чубатий, проф. Роман Романишин, проф. Іван Кухіль.

ПОЧЕСНИЙ КОМІТЕТ ОЧОЛЮЮТЬ: о. Богдан Смик, о. Микола Чернявський, маестро Йосип Гірняк, д-р Осип Андрушків, маестро Михайло Черешньовський, проф. Йосиф Іванчук, ред. Петро Рогатинський.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА СОРОХТЕЙ, член УНС Відд. 367 Т-ва Запор. Січ в Рочестері, Н. И., помер 6 квітня 1973 р. на 79 р. ж. Нар. в с. Мостищі, пов. Калуш і став членом УНСоюзу в 1922 р. Полишив у смутку синів: Стефана і Василя, дочку Анну, 3 внуків. Похорон відбувся 9 квітня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестер, Н. И.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Попович, секр.

ІРИНА ДЕРЕШ, членка УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, Н. И., померла 27-го березня 1973 р. на 72 р. ж. Полишила в смутку доньки: Лідію і Володимиру і 5 внуків. Похорон відбувся 30 березня ц. р. на цвинтарі Holy Cross, N. Arlington, N.J.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Кучма, секр.

АННА ШЕВЧУК, членка УНСоюзу Відд. 181 Т-ва ім. М. Драгоманова в Manville, R.I., померла 11 березня 1973 р. на 85 р. ж. Стала членкою УНС в 1934 р. Полишила в смутку синів: Миколая і Дмитра, 8 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 14-го березня ц. р. на цвинтарі Holy Road, Westbury, N.Y.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 6-го липня, 1973 р.:

ВЕТЛЕГЕМ, Па. — Збирання членських вкладок Б-ва св. Димитрія, Відд. 288, о год. 7-ій веч. в Українськім Американськім Клюбі при 817 Линн Евню. Проситься членів прибути і вирівняти залеглі вкладки та відібрати дивідендові чеки. — В. Копчук, предс.; В. Загвоскі, кас.; Д. Мушастий, секр.

СУБОТА, 14-го липня, 1973 р.:

ЕМБРИДЖ, Па. — 161-ий Відділ, Б-во св. Василія, відбуде свої місячні збори о год. 7-ій веч. в Домі Відділу при 600 Гленвуд Евню. На порядку нарад важливі справи, тому просимо членів прибути на збори. На порядку нарад піврічний звіт Контрольної Комісії. В серпні місячних зборів не буде. Відбудеться натомість річний пікнік для членів Відділу 11-го серпня, починаючи від год. 1:30 по полудні на площі Spangs Picnic Grounds. — Андрій Джула, секр.

ТАРЗАН, Ч. 6957. Меду боїться поранення ножем чудодійного дерева

Це, Тарзане, дуже дивне і старе дерево. Воно робить хворих людей сильними, але коли ми засадили його зерна в землю, то не хочуть вирости нам нові дерева „матіматі".

Отож можемо мати тільки те одно „матіматі", що його давним давно відкрив мій батько! Ми ген далеко шукали за таким другим, але ніколи його не знайшли!

— Я, друже Меду, знаю інший спосіб, щоб старе дерево дало молоді дерева...

— Ні, ні, Тарзане! Ніж ніколи не сміє торкнутися нашого приятеля „матіматі"! Ні, Тарзане!